

kimlik

İnsanın sağduyusunda kendine yeten, bağımsız, tutarlı, kendine özel bir benliğe sahip olduğuna dair güçlü bir inancı vardır. Kişiliğe yüklenen bu nitelikler "ben" ile sosyal dünya arasında güçlü bir ayrımda bulunmaktadır. Benlik önceden kurulmuş, tarif edilmiş, içeriği, süreci tamamlanmış ayrı bir varlıktır ve çevresindeki sosyal ortam benlik üzerine etki yapmaktadır.

Sosyal Psikoloji de yeni sayılabilecek bir yaklaşım olan Sosyal İnşacı Yaklaşım yukarıda belirtilen bu kişilik tanımını bir yanılsama olarak nitelendirmektedir. Sosyal İnşacılar, insanları tekil, bağımsız, kendine yeten gibi kavramlarla tasvir etmekte ise bağlamsal, yayılan, ortaya çıkan olarak tarif etmenin bizi, o insanı ve onun benliğini, kişiliğini anlamamızda çok daha ileriye götürebileceğini düşünürler. Kişiyi, bilince, zihne, tamamıyla sosyal olarak bakılmalıdır çünkü bağlam ve kişi anlamını kaybedecek kadar iç içedir. Bundan ötürü de benlik ilk ve son defa tarif edilecek bir nesne değildir, sürekli değişen bir ilişkiler tarihi olarak ele alınmalıdır. Yani bu görüşe göre ilişkilerimizde kişiliklerimizi yeniden yapılandırmakta onları değiştirmekteyiz.

İlk olarak ,benliği anlamak istiyorsak sosyal hayatta benlikle birlikte bulunan diğer bireylerin benliklerini de bir araya almalıyız çünkü incelemek istediğimiz benlik, diğer benliklerin kümesindedir. Kişi, kendini diğerlerine göre tarif edebilir, kendini kendinden doğru tarif edemez. Yani kendilik tarifleri her ortamda farklılaşır, kısaca kimlik geleneksel görüşlerin öne sürdüğü şekilde tekil ya da ünik değildir tersine kimlik çok yüzlüdür. Farklı ortamlarda, ortama bağlı bağlamsal özler, benler vardır. Bu şartlar altında herhangi birinin kişiliğine dair kesin bir değerlendirmede nasıl bulunabiliriz ? Bir örnek olarak önce kendinizi tarif eden kelimeler düşünün sonra ebeveynlerinizin sizi tarif ederken kullanabilecekleri kelimeleri ve son olarak da sevgilinizin sizi tanımlarken kullanacağı

kelimeleri düşünün. Bu üç tarif arasında muhakkak ki bazı farklılıklar olacaktır, peki hangisi doğrudur? Eğer sizde gerçek ünik bir kişilik varsa diğer iki kişilik yanlış olmalıdır. İşte bu noktada Sosyal İnşacı Yaklaşım kişiliklerin hepsinin geçerli olduğunu ve sizin her bir versiyonunuzun ilişkilerinizin bir ürünü olduğunu söylemektedir.

Yukarıda bahsi geçen çoklu kimlik anlayışı üzerinde yine de bazı sınırlamalar vardır. Farklı benlikleri yüklenme kendini farklı bir kişi olarak yaşama fırsatları, tercihlerin yapılması ile birlikte azalmaktadır. İnsanlar, hoşlarına gidecek her tarzda kişiliğe bürünemiyorlar. Kimlikler, daha önce edinilmiş olanların ışığı altında, geçmişteki tepki ve reaksiyonların tarihçesi ile ilişkili olmalıdır ki, edinilsin. Siz önceden edindiğiniz kimliklerin ışığında, anne, baba, gezgin , araştırmacı, eşcinsel akademisyen kimliklerinden, makul olanlarını seçiyorsunuz. Yani tam tersi olanı edinemiyorsunuz. Kısaca kişiyi kuran bazı kimlikler var, bunların konfigürasyonları zaman zaman birbirleri ile çatışabiliyor ama bu kimlikler kendi aralarında bir tutarlılık göstermeli.

Özet olarak sosyal inşacı yaklaşım benliği çoğul oluşu parçalı oluşu değişebilirliği üzerinden tanımlamaktadır ve şu önermede bulunmaktadır: Kendimizi gerçekten bir kişiliğe sahibiz gibi hissederiz sanki bazen gerçek benliğimizi saklıyor gibiyizdir fakat farz ettiğimiz kişi gerçekte hiç var olmadı bu kişi bir yanılsamadan ibarettir. Kişilik diye düşündüğümüz şey hafızamızın yaşantılarımızda anlam ve kalıp arayışımızın bir sonucudur.

Kaynakça:

Arkonaç, S. A. Psikolojide Benlik Öle İlgili Yaklaşımlar: www.psikolojimetinleri.org
Arkonaç, S. A. (1998). Sosyal Psikoloji. İstanbul: Alfa.

BESTE ARSLAN

şiir

Küçük Zeytin Ağacı

Ben, küçük bir zeytin ağacıyım...
Geceleri yapraklarına dokunan ayın ışıltısıyla,
Yaseminlerin ılık kokusuyla aydınlatılan, bir zeytin ağacı.
Yıllar geçmişti toprakla tanışalı;
Artık, sıkıca kök salmıştım toprağa
Birgün, gelip dikenli tellerle geçmişlerdi üzerimden;
İkiye bölmüşlerdi gövdem...
Köklerim hangi yana büyüyeceğini, bilemedi hiç.
Acımdan ağlamak istedim
Hangi dilde ağlayacağımı, bilemedim hiç.
İsyen edip haykırmak istedim, bu bölünmüşlüğe, bu kargaşaya
Hangi yana bağıracağım, bilemedim hiç...
Aklım, dillerim birbirlerine karıştı hep

Ne kuzeye duyurabildim içimdekileri
Ne güneye, ne de başka yöne...
Hiç bilemedim; hep merak edip durdum
Nerde olduğumu; nereye ait olduğumu
Kuzeyim neredi, güneyim nere diye
Hep düşündüm sonrasında...
Ve anladım ki, hiçbir yerd aradaki mesafe
Sınır çizgisi demişlerdi bulunduğum yere
Bilemedim, ve bilecemeyceğim...!
Barış türküleri fısıldayan bu güzel insanımın ellerindeki ben;
Ve benim gibi herşeyin büyümesine engel,
Bu çizgiye gerek var mıydı acaba?

Altıkırkbeş

**"Ve dünyada küçücük bir yere konduk biz,
Sevgi ışınlarına dayanmayı öğrenelim diye,
Ve bu kara vucutlar ve bu güneş yanığı yüz,
Bir bulut ve gölgeli bir ormandır sadece."**

(28 Kasım 1757, Londra - 12 Ağustos 1827, Londra) İngiliz şair, ressam, oymabaskı ustası ve mistik.

Orta halli bir esnaf ailesinin beş çocuğunun ikincisiydi. Babası çorapçıydı ve okula gitmedi. Öğretmeni annesiydi ve o da okuma yazma bilmeyen karısı Catherine'in eğitimi - cenneti canlandırmak için bahçede çıplak bir biçimde Paradise Lost' u - ki tarafımızdan çoğaltılacaktır - okutabilecek kadar - üstlenecekti. On yaşında çizim okuluna gönderildi ve on dördünde James Basire adlı bir oymabaskı ustasının yanına çırak verildi. 1779'da Kraliyet Akademisi'ne girdi ama ortamdan hoşlanmadı. Dinsel görüşlerinde kiliseye bağlı olmayan bazı aydınlarla birlikte

Swedenborg tarikatına girdi. 1780'de Newgate Hapşanesi'ni yakarak otoriteye karşı nefreti gösteren asilerin arasındaydı. Kiliseye olduğu kadar devlete de karşıydı. 1784'de babasının ölümü üzerine çocukluğunu geçirdiği evin bitişiğindeki eve taşındı ve bir basımevi açtı. Kardeşi Robert'ı da yanına aldı. 1787' de ölen Robert'ı sık sık düşlerinde görecekti. Aklının görsel yanı hep ağır basmıştı ve tasarladıklarını canlandırabilme yeteneğine sahipti. Blake, imgeleri, sanki kafasının içinde değil, gözünün önündeymişçesine çok canlı bir biçimde aktarırdı. Şiirleri, elle tutulabilecek kadar canlı imgelerle doludur. Şiirlerini,

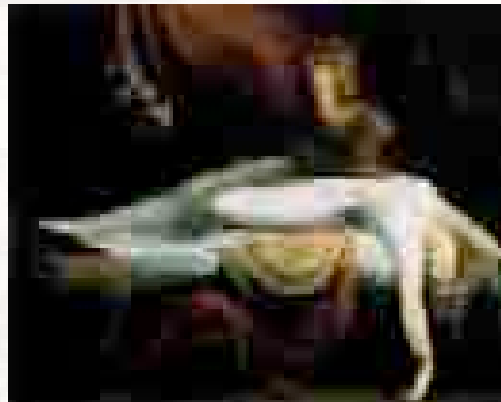
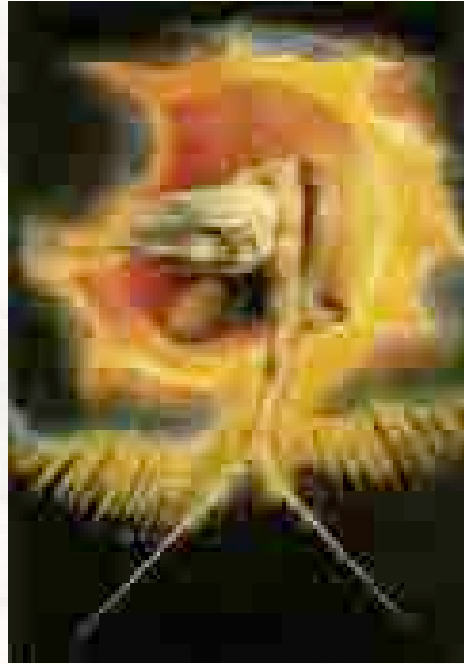
yaptığı süslemelerle birlikte kendi bulduğu bir teknikle küçük bakır levhalar üzerine kazıyarak bastı ve elle boyadı. 20. Yüzyıl edebiyatı üzerine muhteşem bir etkisi olan Songs of Innocence ve Songs of Experience, dönemi için çok önemli yapıtlar

olmasına rağmen hiçbir yankı uyandırmadı. Ölümünden 50 yıl sonraya değin bu iki kitabı hiç bilinmiyordu. Keskin gözlemleri olan, dürüst, dil ve çizim alanındaki büyük yeteneğini doğallıkla kabullenen olağanüstü bir kişiydi. Safra taşları yüzünden sağlığı kötüleşti. 70 yaşında Strand yakınlarında bir odada öldüğünde hala kitaplarını renklendiriyordu ve isimsiz bir mezara

gömüldü. R.I.P.
William Blake
Altıkırkbeş

Uzun süredir baskısı tükenmiş olan kitabın ikinci baskısı. Orjinal metinle çevirisi karşılıklı sayfalarda yer alacak şekilde tasarlanmış, çift dilli bir kitap.

Şu anda kitabı tanıtmak için ne yazabilirim diye kıvrınmanın bir anlamı yok. Bir radyo programında söylediğim bir laftan başka bir şey yazmam da mümkün değil zaten. Ama o lafı da hatırlamıyorum şu anda....

uyuşturucu üzerine

Ne yazık ki gün geçtikçe çevremizde uyuşturucu kullananların sayısı artıyor. "İyi aile çocuğu" olmak bir anlam ifade etmiyor artık.. Çevre, gençleri o kadar kolay etkiliyor ki.. Kimi anne-baba, çocuğunun cebine parayı koyarak, ona rahat, güzel bir yaşam sunduklarını düşünerek, bu çabayı yeterli görüyorlar. Unutulmamalıdır ki, sevgi, güven ve aidiyet duygusu en önde gelen ihtiyaçlarımızdır. Çalışan anne-babanın çocuğuna zaman ayırmaması, çocukların yetişkinleştirilmesi(onlardan büyük beklentiler içerisinde olmamız, kaldıramayacakları sorumluluklar yüklememiz) onları bu gibi şeylere, kolaycılığa itebiliyor. Genç, problemle başetmeye çalışmak yerine, madde kullanıp tüm gerçekleri unutmayı, onun verdiği ANLIK mutluluğu tatmayı yaşıyor.

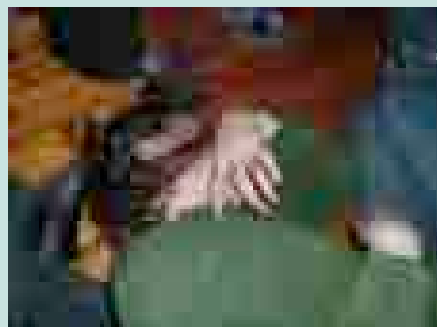
Henüz ergenlik çağındaki olan gençlerimiz, gerek aileleriyle, gerek arkadaşlarıyla bazı anlaşmazlıklar yaşayabiliyorlar. Bazen grupları tarafından reddedilebiliyor, bazen aileleriyle aralarında kocaman bir uçurum oluşturabiliyorlar. İşte tam bu süreçte, "bir gruba ait olma" gereksinimleri doruk noktaya ulaşıyor. İnsanlarla birlikte olma, sosyalleşme güdüsü doğumdan başlayarak gelişim göstermektedir. Yeterince sosyalleşemeyen, kendini bir gruba ait hissedemeyen genç, uyuşturucuyu araç olarak kullanarak, bu ihtiyacına karşılık bulabilmektedir. Ailesinde kendini, aradığını bulamayan çocuk, dışarıya yönelebilmekte, kendisini olumsuz etkileyecek arkadaş gruplarıyla bir arada olabilmektedir. Genç, bu çevrede değer görüyor, aidiyet duygusunu yaşıyor, kendini bu grup içerisinde değerli hissediyor. Bu bağlamda iş, anne-babaya düşüyor. Çağ sürekli değişmektedir. Buna uyum sağlayabilmek için ise gençlik çağını yaşadığımız dönemdeki deneyimlerimiz yeterli olamamaktadır. Öncelikle "çağ okur-yazarı" olmalı, değişen dünya koşullarını göz önüne alarak önleyici bir yaklaşım geliştirmeliyiz. Bu konuda okul-aile işbirliği de çok önemli. Okulda, sınıfta çocuğun derse veya sosyal faaliyetlere katılımı, arkadaşlık ilişkileri dolaylı yollardan izlenebilir. Peki kızınız/oğlunuz, çok yakın arkadaşınız, kuzeniniz vb. yakınızdaki insanları uyuşturucu kullanıyor diyelim. Bunun farkına nasıl varabilirsiniz? Aşağıda "madde kullanımının belirtileri"ni madde madde okuyabilirsiniz. Ancak öncelikle şunu söylemek isterim ki; bu maddeler

çocuğunuzun ya da arkadaşınızın madde kullandığının kanıtı değildir. Onun gösterdiği benzer belirtiler, geçirmekte olduğu gelişimsel süreçten veya başka sebeplerden de kaynaklanıyor olabilir. (Gençlik stresi, depresyon, psikiyatrik bozukluk gibi durumlarda benzer semptomlarla karşılaşılabilir.) Ancak temel belirtiler çevremizdeki görünüşü, kişiliği, tutum ve davranışlarındaki değişikliklerdir.

Fiziksel Belirtiler:

İştah kaybı, iştah artışı, yeme alışkanlıklarındaki her türlü değişiklik, açıklanamayan kilo kaybı ya da artışı, Yavaş ya da dengersiz yürüme, fiziksel koordinasyonda bozukluk, Uykusuzluk, zamansız uyanma, alışılmadık tembellik, Gözlerde kızarma, sulanma. Göz bebeklerinde büyüme ya da küçülme. Boş bakışlar, Avuç içlerinde kuruluk, terleme. Ellerde titreme, Yüzde şişlik, kızarma, solukluk, Nefeste, vücutta ya da elbiselerde maddenin kokusu, Aşırı hareketlilik, fazla konuşkanlık, Burunda akıntı, kuru öksürük, Kol ya da bacaklarda iğne izleri, Bulantı, kusma ya da aşırı terleme, Ellerde, ayaklarda ya da başta titreme, Kalp atışlarında düzensizlik.

Davranışsal Belirtiler:

Genel tutum ve kişilikte nedensiz değişiklikler, Arkadaş çevresinde değişiklik. Yeni arkadaşlarla dolaşmaya başlama. Eski arkadaşlardan uzaklaşma. Yeni arkadaşlarından bahsetmek istememesi. Madde kullandığını bilen kişilerle arkadaşlık etme, Aktivite ve hobilerde değişiklik, Okulda başarının ve notların düşmesi, işte performansın azalması, okuldan kaçma ya da okula geç gitme, Evdeki alışkanlıkların değişmesi; aileye ve ailenin aktivitelerine karşı ilgi kaybı, Dikkat dağınıklığı, unutkanlık, Motivasyon ve enerjide azalma. Umursamazlık, "bana ne!" tavrı, Aşırı hassasiyet, öfke patlamaları, kötü davranışlar, Keyifsizlik, sinirlilik, huzursuzluk, Tembellik, uyuşukluk, Kuşkuculuk, Gizliliğe fazla dikkat etme, gizli kapaklı işler çevirme, Şüpheli davranışlar, Araba kazaları, Sürekli sahtekarlık, Açıklanamayacak şekilde fazla paraya ihtiyaç duyma, para ya da başka şeyler çalma, Kendine bakımda değişiklik, Madde kullanımına yarayan gereçler bulundurma(örneğin; sigara sarma kağıdı, pipo, nargile benzeri gereçler), Gizli yerlerde küçük torbalar içinde ya da sarılı halde bazı şeyler saklaması.

EĞER BUNLARI ÇOCUĞUNUZDA GÖZLEMLEMİYORSANIZ; ÇOCUĞUNUZLA UYGUN YER VE ZAMANDA, UYGUN DİLLE KONUŞMALISINIZ. ONA ZAMAN AYIRMALISINIZ. ONUN SİZE AÇILABİLMESİ İÇİN ÖNCELİKLE SİZE "GÜVEN DUYMASI" GEREKMEKTEDİR.

Çocuğunuz sizden tutarlılık beklemektedir. "Sigara içme oğlum" derken günde 2 paket sigara tüketiyorsanız, oğlunuz size bunu söyleme hakkını vermeyecektir. Buna karşı vereceğiniz tepki"böyle konuşmaya utanmıyor musun?" değil, "evet haklısın sana kötü örnek oluyorum, bırakmayı ben de çok istiyorum" olabilir. Esrarın o kadar da kötü olmadığını söyleyen çocuğunuza "manyak mısın sen? ne diyorsun?" yanıtı yerine; "bu konuda bildiğim bazı şeyleri, esrarın insan üzerindeki etkileriyle ilgili okuduğum bilgileri seninle paylaşmak istiyorum." yanıtı kullanılabilir.

Bağışlayıcı, kabul edici, pozitif aile atmosferini sağlamak sizin elinizde.. Sadece kendi çocuğunuz değil, bütün çocuklar sizin. Tabii ki ebeveyni olmadığınız çocuğa müdahale etmek hakkınız değil; ancak size düşen sorumluluğu yerine getirmek sizin insanlık göreviniz... Gençlerimize sahip çıkalım...

sosyalleşme

İnsan, biyo-kültürel ve sosyal bir varlıktır. Kültürel koşullar içinde sosyal ilişkiler, hem toplumun, hem kültürün, hem de bireyin yapısını etkiler.

Bireyin tüm yaşamı-birey farkında olmasa da- çevresine uyum sağlama çabası içerisinde geçer. Bu uyum çabası, doğumdan başlayarak gelişim gösterir.

Sosyal gelişme, kişinin sosyal uyarıcıya, özellikle grup yaşamının baskı ve zorunluluklarına karşı duyarlılık geliştirmesi, grubunda ya da kültüründe başkalarıyla geçinebilmesi, onlar gibi davranabilmesidir. (Yavuzer, 2004) Bunun altını çizmek istiyorum; çünkü gelecek tartışma konumuz olan "yabancılaşma" konusunda bu noktaya tekrar değineceğiz.

Sosyalleşme, bir öğrenme ve öğretme işlemi olarak sayılabilir. Bunun yanı sıra, şartlanma, katılma ve alıştırma sosyalleşmenin gerçekleşmesinde rol oynayan temel öğelerdir. İnsan yaşamının belki de en büyük başarısını sağlıklı ve dengeli bir sosyalleşmeye kavuşması oluşturur.

Diğer insanları anlamak ve onlara uyum göstermek, sosyalleşmenin önde gelen ölçüsüdür.

Hiçbir insan sosyal veya anti-sosyal olarak dünyaya gelmez. İnsanlarla beraber olma güdüsü yaşamın ilk yılında gelişir. Topluma ve sosyal yaşantılara karşı tavır biçimi, başkalarıyla nasıl geçinileceği geniş ölçüde yaşamın ilk yıllarındaki öğrenme deneyimlerine dayalıdır. Bu deneyimler de çocuğa verilen fırsatlara, bu fırsatları değerlendirebilmek için çocuğun sahip olduğu motivasyona, öğretmen ve yetişkinlerin rehberliğine bağlıdır. Bu yüzden geleceğin anne-babaları

olarak bizler, bu konuya oldukça ağırlık verdik ve tartışmalarımızda bu konudan hareket ederek çok farklı yerlere vardık.

İnsanın sosyalleşmesinde annenin rolü çok büyüktür. Çocuklarına süt verirken bu görevi sevgi ve sevecenlik ortamı içerisinde gerçekleştiren annelerle çocukları arasında duygusal etkileşim doğumla birlikte başlar. Araştırmalar, süt verme sırasında sert ve haşın davranan, sevgi göstermeyen annelerin çocuklarının nörotik, saldırgan ve uyumsuz olduğunu kanıtlamaktadır. Bu yüzden 0-3 yaş

arası dönem, sosyalleşebilmek adına oldukça önemlidir. Olumlu bağıllık geliştiren bireyin özgüveni de yüksek olacaktır. Kendine güvenen birey de hiçbir çekincesi olmaksızın belirli sosyal çevrelere girebilecek; o çevreye uyum sağlayabilecektir.

Daha sonraki yıllarda insanın sosyalleşmesinde sırasıyla baba, arkadaş, öğretmen, karşı cins vb. insanlar olmak üzere çevre büyük rol oynar. Çevresel etkenlerin yanı sıra, kişinin kalıtsal özellikleri, bireyin içinde bulunduğu toplumun sosyo-ekonomik ve kültürel etkisi de büyüktür.

Anne -baba tarafından gösterilen sevgi, dengeli bakım ve beslenme, çocuğun temel güven duygusunu pekiştirir ve bu yıllarda anne ve baba ile ilişkilerinde sıcak ve hoş izlenimleri varsa, başkalarına da

benzer biçimde davranacaktır. Bu durumda anne- babanın çocuklarına çok iyi bir "model" oluşturması gerekmektedir. Demokratik ve eşitlikçi bir ortamda yetişen çocuk, daha kendine güvenli ve sosyal olmaktadır. Çocuklarınıza eşit haklar tanımayı ve onların birbirinden "farklı" bireyler olduğunu göz önünde bulundurmaya unutmayınız.

Toplumsal uyumun ölçüsü; bireyin çevresindekilerle ilişkileri, grup çalışmalarına katılabilmesi, yapıcı olması, sorumluluk yüklenmesi ve birlikte yaşamın gerektirdiği kurallara uyabilmesidir. Bunlar da zamanla oluşmaktadır.

Beden enerjisinin en uygun bir biçimde kanalize edilebileceği alan olan spor, bireyin toplumsallaşmasında önemli rol oynar. İnsan spor yaparken, "bir gruba ait olma" ve "o gruba dayanışmaya girme" şeklinde sosyal bir işlemi yerine getirmektedir. Bu yüzden çocuklarımıza ve gençlerimize spor olanağını tanımalıyız. Müzik dinleyerek birey, içinde bulunduğu durumu daha iyi anlamlandırabilmektedir. Müzik aleti çalarken ya da resim yaparken ise, içinde bulunduğu ruh durumunu somutlaştırmakta, duygularını dışa vurmaktadır.

Unutmamalıyız ki, hepimiz insanız. Hepimizin kendimize has güdüler, duyguları bulunmaktadır. Bunları en iyi ve dengeli bir şekilde düzenleyebilmek ve kullanabilmek, yaşantımızı çok daha katlanılabilir kılacaktır. Belki saldırganlık duygumuzdan arınabilmek için bir saatlik spor; belki çocuğumuzun bize olan kızgınlığını ifade edebilmesi için ona "bizi çizmesi" için resim yapma olanağı ilişkilerimizi daha uygun bir duruma getirecektir.

yabancılaşma

Kişinin kendisine, içinde yaşadığı topluma, doğaya ve/veya başka insanlara karşı duyduğu yabancılık hissine işaret eder. Bireyin, üyesi olduğu toplumdan uzaklaştırılması, o topluma ve kültüre düşman olup reddetmesidir.

Hegel, yabancılaşmayı "bireyin fiziki anlamda varoluşu ile ruhi anlamda varlığı arasındaki mesafe"ye dayandırır.

Marx, "uzmanlaşma gerçekleştiğinde birey artık varlığını korumak için gerekli her şeyi üretmez, başkalarına bağımlı hale gelir, üretimin bir aracı olur, bu da yabancılaşmaya yol açar" diyor.

Seeman ise yabancılaşmayı

"güçsüzlük", "anlamsızlık", "kuralsızlık", "terkedilmişlik hissi" ve "kendine yabancılaşma" şeklinde 5 ayrı kategoride ele almaktadır.

Yabancılaşma Nedenleri:

- Diplomalı işsizlik
- Toplumsal sorunların uzun süre süruncemede kalması
- Medya

- İnternet
- Göç

Derneğimizde gerçekleştirdiğimiz "Cuma toplantıları"nda yaptığımız tartışmamızdan vardığımız sonuçlara bakacak olursak;

- Yaşadığımız yer ve kültürden uzak olan bizler, kimi zaman konuşmamızı değiştirir; yani etrafımızdakiler gibi olurken, yabancılaşmıyor, sosyalleşiyoruz. Çünkü bunu anlattıklarımızı daha anlaşılabilir duruma getirmek için yani -iletişim kurabilmek-, kendimizi daha iyi ifade edebilmek adına yapıyoruz.

Birey ve Yabancılaşma:

19. yüzyılda yaşanan Sanayi Devrimi sonrasında, aile-cemaat merkezli ve geleneklerine bağlı insanın yerini; toplum içinde kendini ve sahip olduklarını öne çıkaran modern birey almıştır. Birey öncelikle kendi yararını hesap ederek davranan insan tipidir. Onun için her şey amaca yönelik bir araç haline gelebilmektedir. Diğer insanlarla ve kurumlara ilişkilerini belirleyen, kişisel çıkarlarıdır. Çağdaş kapitalist(küreselleşmeci) düzen, günümüz insanını tam da böyle davranmaya zorlamakta, onu tüm insani değerlere yabancılaştırmaktadır. İstemese de her birimiz ucundan köşesinden bu düzene dahil olmuş durumdayız. Ve kendimizi ne kadar soyutlamaya çalışsak da bir yerlerden işin içine karışmaktayız. Karl Marx, kapitalizmin tarihini insanın kendine yabancılaşmasının tarihi olarak görür.

“Kişi kendine bir amaç, bir erek, bir neden hem de yüce ve soylu bir neden belirleyerek varlığını anlamlı kılmalıdır.” Nietzsche

Bu durumda giderek yalnızlaşan ve soyutlanan birey, başkalarıyla sadece çıkara dayalı ilişkiler kurabilmektedir; ancak bunu yaparken kendisinin de bir araç olarak kullanıldığının farkında değildir.

Emek alınıp satılan bir metaya dönüşmektedir. Bu döngü sırasında iş, sürekli alınan ödev ve sorumluluklar ve onları yetiştirme çabası haline dönüşmektedir. Bunlar olurken insan ürettikleriyle belki geçinebilmektedir; ancak bu ödevleri yerine getirmeye çalışırken kendini bu işlerin aracı konumunda bulabilmektedir. Böyle olan birey de yaptığı işten tam anlamıyla doyum sağlayamayacaktır.

Medya ve Yabancılaşma:

Sizce medyanın üzerimizdeki etkisi ne kadar küçümsenebilir? Her şeyi bir kenara bırakarak tekrar araştırmalara göz atalım. Saldırganlık konusunda yapılan araştırmalar, televizyonda saldırganlık içeren filmler, haberler, reklamlar vb. şeylerle donatılan çocukların saldırgan olduğunu kanıtlamaktadır. Sizce basın özgörev ve sorumluluğuna yakışır bir şekilde bize hizmet ediyor mu? Bizce kısmen “hayır”. Medya bize “sürekli tüket” diyor. “onu da al, dişlerini bununla fırçala, daha rahat gülümseyeceksin; fırçalamazsan dişlerin yamulmuş yumurtaya benzeyecek” diyor. Toplum buna şartlandırılmışken, artık eğitim programları topluma hitap etmemeye başlıyor. Millet “çocuğuna nasıl davranması gerektiği”ni değil de, kimin kiminle evleneceğini merak etmeye başlıyor. Dolayısıyla medya insanların beklentilerine cevap verme konusunda oldukça başarılı oluyor ve dizileriyle yaptığı programlarıyla reyting rekorları kırıyor. İnsanları “kurmaca yaşamlar”ı yaşayanlar haline getiriyor. Duygusal insan aşk

dizisi seyredip, kendini oradaki bayan/bey ile özdeşleştirerek oradaki hayatı yaşıyor. Yapılanlar kendisine yapılmış gibi ağlıyor, seviniyor.

Medyanın üzerimizdeki etkisini yok sayamıyoruz maalesef; çünkü durumumuz bunun tam tersi..

Yabancılaşmaktan kaçınılır mı?

Doğduğunu ve bir gün öleceğini bilen insan, yaşamının amacını durmaksızın sorgulamaktadır. Olayları daha da irdeledikçe, her şey anlamsızlaşmakta, gereksizleşmektedir. Bu duruma özellikle ergenlik döneminde sık rastlanmaktadır. Bunun sonucunda da birey kendine yabancılaşmaktadır. Ancak insan bazı “farkındalıklara”

ulaşabilmek, kendini gerçekleştirebilmek için bu yabancılaşma döneminden geçmeli ve bunu başarılı bir şekilde sonuçlandırabilmelidir.

Yabancılaşmış insanı bu durumdan kurtarabilmek için neler yapabiliriz?

Bireysel yardım:

- Sorunlarıyla ilgili bireyin kendini ifade etmesine olanak tanımak,
- Bir faaliyeti başlatması ve yürütmesi için ona fırsat vermek,
- Dürüstlük gerektiren, kanunlara uygun bir işte çalışmasını sağlamak,
- Güvenli ve değerli olduğunu hissettirerek benlik saygısını yükseltmek,
- Yetenek ve başarılarını desteklemek,
- Onu kendi tecrübeleri, yaptıkları ve bunun sonuçlarıyla ilgili düşünmeye teşvik etmek,
- Pozitif, kabul edici, bağışlayıcı ve yapıcı bir aile atmosferi sağlamak,
- Genci okulda ve diğer faaliyetlerde öğrendikleriyle meşgul etmeye çalışmak....

Toplumsal Yardım:

- Ona toplum içerisinde sorumluluk vermek
- Toplumun çeşitli düzeyindeki işleyişinde yönetime katılımının temsil edilmesini sağlamak,
- Ruh sağlığının iyileştirilmesi, psiko-sosyal doyumlarını sağlayacak, dinlenme, eğlenme kurumlarının yaygınlaştırılması.

Sosyalleşmiş, üretimin ve medyanın esiri olmamış, çocuklarımızı keşfederek en iyi şekilde kendilerini gerçekleştirebilmeleri için olanak tanıyabilen ebeveynler, insanlar olabilmemiz dileğiyle...

Truva efsanesi

Olimpos Dağında tanrılar sofrasında Peleus'un düğün şöleni yapılıyordu. Kavga tanrıçası Elipis ise bu düğüne davetli olmadığı için çok kızmıştı ve düğünde kargaşa yaratmak için şöledeki tanrılar sofrasına altın bir elma attı. Elmanın üzerinde "En güzeline" yazılıyordu.

İşte bu elma büyük Truva Savaşı'nın başlamasına sebep oldu. Çnkü bulma sayesinde dünyanın ilk güzellik yarışması gerçekleşti. Elmayı kimin hakedeceği konusundaki seçim ise Truva Prensi Paris'e bırıldı. Fakat hiçbir kaynakta neden bu seçimin Paris'e bırakıldığı konusunda bir bilgiye rastlanmamaktadır.

Yarışmaya katılan 3 güzel vardı: ATHENA, HERA, AFRODİT. Üstelik bu yarışmanın da bir pazarlık konusu olması ilgi çekicidir. Athena Paris'e altın elma karşılığında tüm bilgeliği ve başarıyı vaad edeceğini ileri sürer. Hera ise, tüm Asya Krallığı'nı vereceğini; Afrodit ise, Helena'nın aşkını vereceğini söyler. Paris, elmayı Afrodit'e verir. Çünkü Helena'nın aşkından yamp

tutuşmaktadır.

Sparta Kralı Menelaus'un kansı Helena dünyanın en güzel kadınıdır. Truva Prensi Paris ise Sparta'yı ziyaret için oraya gelir. Menelaus Parisi mükemmel bir şekilde ağırlar, onu sarayında misafir eder. Fakat bu müddet içinde Paris ile Helena birbirlerine aşık olurlar. Paris Helenayı kaçıtır ve Truva'ya götürür. Kral Melenaus bunu duyunca çok sinirlenir sinirinden yeri göğü inletir. Tüm Yunan Halkı da bu acı durumun öcünü almak ister. Menelaus abisi krallar kralı Agamemnon'a gider ve ondan yardım ister. Adamemnon da bu duruma kızar ve Menelaus'un öcünü almak için yaklaşık 1000 gemiyle hazırlanır.

Tüm Yunan ordusu, denize yola koyulmak için vardıklarında uygun bir rüzgar esmez

ve yola çıkamazlar. Çünkü Av Tanrıçası Artemis, Agamemnon'a çok kızgındır. Agamemnon, Artemis'in çok sevdiği altın boynuzlu geyiğini öldürmüştü. Bunun üzerine büyücü Kalhas, Agamemnon'a der ki: "Ya kızın İfigenia'yı kurban edersin; ya da yola çıkamazsın." Artemis, Agamemnon'u yola çıkmasına izin vermez. Agamemnon bunu duyunca çok üzülür, ne yapacağını şaşır. Fakat bu savaşın her şeyden önemli olduğunu ve tüm Yunan halkı için kızını feda etmesi gerektiğini bildiğinden, sarayına geri döner, kızını ve kansını alır. Kızını alırken, ona onu Aşil'le evlendirmek üzere aldığını söyler. Fakat daha sonra kız kurban edileceğini anlar ve korkar. Bu korku kısa sürer. Efigenia da kısa bir süre sonra bu durumu kabullenir; ve altın çelengi boynuna takıp kurban edileceği yere doğru ilerler. Bu arada büyücü Kalhas, çeşitli büyüler yapar, suya toprağa büyüler yapar. Eline altın kılıncı alıp İfigenia'ya doğru ilerler. Tam onu kurban edeceği sırada, Artemis Agamemnon'u affeder ve İfigeniya'nın yerine bir geyiği kurban eder. Uygun bir rüzgar eser..... ve yola koyulurlar....

Truva'ya geldiklerinde hemen cephelerini kurarlar ve savaşa hazırlanır. Truva halkı, Yunanlılardan çok korkmaktadır. Zaman zaman cesaret bulup surların dışına çıkıp Yunanlılarla başarılı savaşlar yapsalar da, kısa bir süre sonra tekrar surlar ardına saklanırlardı. Yunanlıların çok önemli bir savaşçıları vardı: AŞİL. Aşil çok inatçı fakat bir o kadar da güçlü bir savaşçıydı. Truvalıların en önemli savaşçısıysa; çok temiz kalpli ve gurulu Hektör idi.

Aşil, yine bir çatışma sırasında Agamemnon ile kavga etmişti. Çünkü Aşil'in elde ettiği kızları Agamemnon alakoyuyordu. Sırf bu yüzden Aşil çok sinirlendi ve savaşı bıraktı. Aşil, ordudan ayrılınca yavaş yavaş Yunan ordusunun gücü azaldı. Truvalılar, Yunanlıları yenmeye başladılar. Hatta Aşil'in gitmesiyle cesaretlenen Truva halkı, surları aşmış Yunanlılarla savaşmaya başladılar. Onları bir bir bozguna uğrattılar. Bunu gören Yunan ordusu, panik oldu. Aşil'i tekrar çağırdılar. Fakat Aşil, inat yapmakta ısrarlıydı; kabul etmedi. Bunun üzerine Aşil'in çok yakın arkadaşı olan Patroklos'u Aşil'i ikna etmesi için gönderirler. Patroklos, çok uğraşır; fakat Aşil'i ikna

edemez. O da Aşil'in savaş kıyafetlerini alır ve savaşa Aşil kılığında katılıp Truvalıları kandırmaya çalışır. Truvalılar ise, onun Aşil olmadığını anlar, ve surları aşma cürretini gösterip savaşırlar. Büyük savaşçı Hektör, Patroklos'u savaş sırasında öldürür. Çok sevdiği arkadaşı Patroklos'un öldüğünü duyan Aşil, çok sinirlenir ve kızar. O kadar sinirlenir ki inadını bir tarafa bırakıp savaşa tekrar katılmaya karar verir. Aşil, savaş alanına geldiğinde Truvalılar çok korkar. Hemen surların ardına saklanırlar. Oysa, Hektör çok cesur ve gururludur. O asla korkmaz. Gider ve Aşille savaşır. Tüm Truva halkı ona geri dönmesi için yalvarır; ama Hektör kararını vermişti. Başlangıçta oklarla ve mızraklarla savaşırlar; daha sonra ise kılıçlarla... Bu çekişmeli savaşta Aşil Hektör'ü öldürür. Üstelik, Aşil Hektör'ü öldürmekle kalmayıp onun cesedini at arabasının arkasına bağlayıp, surların önünde gezdirir, ve cesedini geri vermeden gider. Tuva Halkı yıkılır, mahvolur... Truva Kralı Proklos, çok üzülür. Oğluna yakışır bir cenaze töreni yapmak ister. Gece gizlice gidip oğlunun cesedini kaçıtır getirir. Hektör'e uygun bir cenaze töreni yapar.

Hektör'ün cenazesinden sonra 10 yıl Truvalılar, surları aşma cesaretiyle bulunamazlar. 10 yıl sonra, Atika Kralı Oddiseus, Yunan halkına bir öneride bulunur. Onlara, tahtadan bir at yapıp içine askerleri yerleştirip, Truvalılara hediye amaçlı vermelerini söyler. Bu sayede, kaleyi içten zapt edeceklerini açıklar. Yunan halkı bunu kabul eder ve tahta atı yapar, Truvalılar'a hediye eder. Truvalılar ise bu atın onları işgal etme amaçlı olduğunu anlayamazlar ve atı kabul ederler. Gün batıp gece olduğunda, sessizlik etrafı büründüğünde, askerler bir bir çıkıp kaleyi işgal etmeye başlarlar. Bu savaş sırasında Paris, güçlü yayını gerer ve okuyla Aşil'i topuğundan vurur. Aşil topuğundan vurulunca ölür. Çünkü annesi daha Aşil yeni doğduğunda onu topuklarından tutup ölümsüzlük nehrine batırmıştı ; fakat topukları bu nehre temas etmemişti. Bu yüzden sadece topuklarından vurulursa ölebilirdi. Aşil'in ölmesi, savaşı bu noktadan sonra etkilemedi. Çünkü kale zaten içten zapt edilmişti, Truvalıların kurtuluşu yoktu. Böylece büyük Truva Savaşı, Truvalıların yenilgisi ve Yunanlıların zaferiyle sonuçlandı...

Güzel ülkemizin üniversiteleri

Ülkemizde kaç tane üniversite var? Beş mi? Şimdi bir de yenisi var; etti altı! Avuç içi kadar yerde 6 üniversite..Kimisi çok sevindirici buluyor bu durumu çünkü üniversiteleri yatırım olarak değerlendirip seviniyorlar.. Kimisi de kültür ve bilgi düzeyimiz, arttı ve artmaya da devam ediyor diye gururla bahsediyor bu durumdan.

Ben ise ülkemizdeki üniversite sayısını düşünüp kızanlardan ve üzülenlerdenim!İnsan hiç kızar mı üniversitelerin fazla oluşuna?!Ben kızıyorum işte!Kızıyorum çünkü insanlarımızı tanıyorum ve geleceklerimizi düşünüyorum! En başta üniversitelerin “yatırım” olarak görülmesine çok kızıyorum! İnsanlarımızı tanırsanız hepimiz;zaten hepimiz de öyleyiz ya!Evlatlar için yapmayacak şey yoktur!Onlar okusun “adam” olsun, “iyi” ve “saygın” yerlere gelsinler, önceki nesillerin yaşadıkları zorluk ve sıkıntıları yaşamalarını isteriz! En doğal da istektir bu bence...Peki bu “yatırımcılar” ne yapıyor dersiniz? İnsanların bu zaafını bilip, bunu kendi çıkarları için kullanmıyorlar mı? Böylece, ülkeye girecek olan öğrenci sayısı,yani onlara göre “turiist” sayısı, artacak, çarşı canlanacak ve üniversite kurumu da dolarları cebe indirecek!Zaten Kıbrıs güzel memleket!Kim istemez ki öyle kasinolarıyla, barlarıyla, deniziyle, kumsallarıyla, doğal ve tarihi zenginlikleriyle, sıcak insanlarıyla, rahat ortamıyla ve haftasonları ünlülerin eğlendikleri eğlence mekanlarıyla ünlü(?) bir yere

gitmeyi,ve üstüne üstük,burda öğrenci olmayı? Kim istemez?!Yani kısacası yatırımın alası buraya yapılmalı!E insanlar çocuklarına düşkün olduğunu göre ve onların geleceğine önem verdiğine göre de, yatırım üniversite olarak yapılmalı!Üniversitelerin, okulların, dershanelerin.. eğitim değil de fabrika gibi kazanç maksatlı açılması kızdırıyor beni...Nasıl bir noktaya getirmişimiz eğitimi?!Sizi de üzmez,sizi de kızdırmaz mı bu?! Peki, bu amaçla açılan üniversitelerde verilen eğitim ne kadar yeterli olabilir? Eğer siz eğitimi para olarak görürseniz ve sırf bu kaygıyla “yatırım” yaparak üniversite açıp gelecek olan dolarlar için ellerinizi ovuşturmaya başlamışsanız, ne kadar iyi bir eğitim verebilirsiniz ki? Verdiğiniz sırf para kaygılı eğitim gerçekten ne kadar yeterli ve kaliteli olur?Üniversiteler bilgi kurumlarıdır: insanları bilgilendirmek, onların

bilgilerine bilgi katmak, düşüncelerine düşünce katmak, onlara çok farklı bakış açıları kazandırabilmek ve onlara sorgulamayı benimsetebilmek için vardır!Üniversiteler aslında birçoğumuzun alıştığı gibi insanlara “meslek” edindirmek için var değildir!Üniversiteler meslek okulu değildir çünkü!Kişi, kendini ve ilgilendiği alanı geliştirmek hedefiyle gider üniversiteye!Peki bizim memlekette durum ne acaba diye bir bakın çevrenize!Kaç kişi sayabilirsiniz bana bu saydıklarım için üniversiteye gittiğini gördüğünüz?

Peki neden insanlar üniversitelerde?Dediğim gibi, doğru amaçlarla üniversite yollarını tutanlar da var...Ama gördüğüm kadarıyla çoğunluk öyle değil. Kimisi meslek ediniş mezun olduğunda iş bulma ümidiyle gidiyor, kimisini ailesi neredeyse zorla okutuyor “bir baltaya sap olabilsin, babasının, anasının yaşadığı eziyetleri çekmesin” diye..Kimisi herkes gittiği ve üniversiteye gitmek, yemek yiyip su içmek kadar sıradan ve doğal bir ihtiyaç olduğu için...Kimisi askere gitmemek için..Peki haksız mı bu insanlar, suçlu mu? Hayır!Eğer siz bu tasanlarla üniversiteye gitmeyi planlıyor ve “düşük puanlarınıza”, “daha önceki pek de iç açıcı olmayan” akademik durumunuza rağmen kabul ediliyor, ve hatta kimi yerlerde burs bile alabiliyorsanız, emin olun siz de giderdiniz!

Evet! Kızgınlığım ülkemizde 6 üniversite olmasına! Üzülüyorum bu duruma..... Karamsar olduğumu düşünmeyin sakın! Çok da iyimserimdir aksine, ama gerçekleri de görmesini bilmeli bence insan! Eleştirebilmeli..Sözüm herkese; babama, anneme, yakınlarıma, dostlarıma, tanıdığım herkese..

büyük parçam

Bu büyük parçanın hikayesi. Ömrünün tamamını at üstünde çileli adamın topraklarını karış karış dolaşarak geçiren hırçın, göçebe adamın hikayesi. Bu hikayenin sayfalarından biri demek daha doğru olur herhalde.

Arkasında, oyun oynamaya vakitleri hiç olmamış küçük kızları, ellerinde testileri, çaputlarına sarılı çakıstestleri ve hellimleriyle Afrodit'in çıktığı yerden yola başlarlar. Hasanbulliler'in hala ruhunun dolaştığı argacilerden geçer, Diyarizo'da testilerini tekrar doldururlar. Padem ve çam kokularının birbirine karıştığı dik yokuşları da geride bıraktıklarında doğdukları yerden uzaklaştıklarını anlamışlardır. Hafiften, portakal çiçekleri fısıldamaya başlamıştır varmak üzere oldukları yerin adını. Bu insanın sadece kulakların duymadığının bir kanıtı olsa gerek. Canavar ruhlular henüz keşfetmemiştir buranın altında yatan hazineyi. Zaten ondan sonrası acı, kan, ter ve gözyaşdır. Yitip giden hayatlar ve giderayak genlerine sokulup kalan ölüm.

Yolun bundan sonrası bizim için tanıdık, küçük kızlar için yabancı ve yavandır. Portakal kokularını da geride bıraktıkları zaman önlerinde kalan, onlara uçsuz bucaksız ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sarartıdır. Altına sığınabilecekleri bir ağaç, efgallitto yanık yüzlerini güldürüyor. Efgallitto da ölüm getiren bataklıkları

kurutmaktan yorgun düşmüş, onlar gibi yalnız ve yol yorgunudur. Dertleşecek birilerinin geldiğini görünce dallarını sallayarak karşılar onları. İhtiyar çözer babasından yadigar kırmızı kuşağını. Oturur derin bir of çekerek. ' Dök be gorua içelim biraz su' der. İslak urubaya sarılmış testiden içerler serin sularını son olarak nereden doldurduklarını pek de hatırlamadan. Çokta önemli değildir hani onlar için. Yedikleri ekmeğin ve katığının her bir zerresinde kendileri de vardır. Yani kendi kendini yemek ve yeniden üretmek gibi birşey bu.

Yola devam. Şehrin surları çıkar bu kez karşılarına. Tesadüf ya bunlar da sarı. Bu surlar onlar için bir engel değil sadece yol üstünde bir işarettir. Surların diğer tarafındaki hayatlar kahramanlarımızın farkında bile değildirler kendi telaşlarında. Onlar bir at, bir ihtiyar ve iki küçük gıççaççıktır yolda. Güneş geceyle amansız bir kavgadadır her yaz olduğu gibi. Batmakta direniyor, diren, dir... ve merhaba gece. Bir oh çeker yolcular. Yorgun gözleri aya bakar. Dolunay. Gece yolcularının dostu yollarını göstermektedir hiçbir karşılık

beklemeden. Afrika'nın kızgın, aynı zamanda yaşanan acıların hüznünü taşıyan rüzgarı bu noktada yorulmuş dinginlemiştir. Bu hafif esinti ferahlatıyor yolculuklarının sonuna yaklaşanları.

Zeytin oluyor be kez ev sahipleri. Buyur ediyor ve örtüyor üstlerini uzatarak yaşlı dallarını uyuklu bedenlerine. Bu ağacın da elbet var bir hikayesi , belki biraz daha ait hissediyordur kendini bu topraklara efgallittoyla kıyaslandığında. Uyanırlar uzun, sapsarı, dopdolu başakların hışırtısıyla. Sabırsız, yorgundur artık onlar da. Aylardır dik durmak belki yormuştur onları. Şöyle koparıp yere upuzun serilmek ister gibidirler. İşte sonun başlangıcı. İhtiyar doğrulur yerinden. Bağlar kızıl kuşağını. Alır büyük saplı orağını ve küçük kızların meraklı bakışları arasında Burda, yaşamlarının en doğusundaydılar. Kim derdi ki birgün gelecek , torunları buralarda doğup büyüyeceklerdi.

Hüseyin Bobi dedemin hatırasına

barışa birlikte yürüyelim

1999 yılı Aralık ayında İstanbul'da kurulan KIBES'in Kıbrıs ve Ankara şubelerinin kurulması çalışmaları sürüyor

Kıbrıslılar Bilim Eğitim Sağlık ve Dayanışma Derneği kısaca KIBES, 18 yaşını doldurmuş her Kıbrıslının üye olabileceği bir dernektir. Derneğin amacı, Türkiye'de yaşayan Kıbrıslı Türkler arasında işbirliği, dostluk, dayanışma ve yardımlaşmayı sağlamak üzere maddi ve manevi kaynaklar ve ortam oluşturmaktır.

Derneğin çalışma konularına ve çalışma biçimlerine bakıldığında, üyelerini ve kamuoyunu bilgilendirmek için amaçlarıyla ilgili her türlü toplantı, gezi, seminer, konferans festival, fuar ve diğer

gösterileri düzenler. Bu tür etkinlikleri yurt dışında da gerçekleştirir Benzer amaçları olan ulusal veya uluslararası kurum ve kuruluşların düzenlediği etkinliklere katılır ve katkıda bulunur. Sağlık problemleri, eğitim veya benzeri amaçlarla Türkiye'ye gelen Kıbrıslıların sorunlarının çözümünde yardımcı olmaya çalışır. Kıbrıslı öğrencilerin barınma, beslenme, eğitim ve kültürel ihtiyaçlarını gidermek amacıyla karşılıksız burslar verir. Yurtlar, kültür merkezleri, akademik çalışma yapabilecek düzeyde herkesin yararlanabileceği kütüphaneler, sağlık, danışma merkezleri, basın bürosu da ilerde uygun bir dernek binası ve gerekli kaynaklar sağlanabildiği takdirde gerçekleştirilmeyi bekleyen planlar arasındadır. Bu çalışmalarını sürdürürken Kıbrıs Türk halkının ekonomik,

kültürel, bilimsel, düşünsel, sosyal alanlarda çağdaş uygarlık düzeyine yükselmesi hedefini özenle gözetir. Amaçlarını gerçekleştirirken gönüllü sorumluluk bilinci, yurtseverlik ve dostça dayanışma anlayışıyla hareket eder.

İstanbul'da yaşayan Kıbrıslıların örgütü KIBES, Neşe Yaşın'ın "Bellek Odaları" kitabının tanıtımı için etkinlik düzenledi. İki toplumlu Artist&Artist Grubu'nun resim sergisinin de açıldığı geceye DİSİ Başkanı Anastasiades de katıldı. KIBES Başkanı Dr. Kıvanç Diren, ortak bir vatan yaratmak ve özgür, bağımsız, demokratik ve birleşik bir Kıbrıs kurmak için mücadeleye devam ettiklerini vurguladı.

KIBES olarak iki toplumlu etkinliklere ve çözüm yönünde atılan adımlara katkı koymaya çalıştıklarını anlatan Diren, bu amaçla derneğin kurulduğu 1999 yılından beri Kıbrıs'ta iki toplumun yakınlaşması, ortak vatanın kurulması, barış ve çözüme ulaşmak için birçok etkinlik düzenlediğini belirtti. KIBES'in Türkiye ve Yunanistan halkları arasındaki yakınlaşmanın Kıbrıslı Türkler ve Rumlar arasında da sağlanabileceğine inanarak 3 yıl önce "İki Toplumlu Koro'yu Özgürlük ve Dayanışma Partisi ile birlikte Türkiye'ye davet ettiğini ve bir ilki gerçekleştirip 30 Türk ve 30 Rum'dan oluşan koronun İstanbul'da konser vermelerini sağladığını anımsatan Dr. Kıvanç Diren, daha sonra da Yunanistan'da yaşayan Kıbrıslı Rumların derneği OKOE ile iki toplumlu konserleri Lefkoşa, İstanbul ve Atina'da devam ettirdiklerini söyledi. Kıbrıs'ın kuzeyinde yıllarca süren çözümsüzlük politikalarına karşı mücadelelere destek verdiklerini ve 2004 Nisan ayında yapılan referandumda çözüme ve Annan Planına "EVET" dediklerini kaydeden Diren, "Güney Kıbrıs'ta HAYIR oylarının çokluğu bizi hayal kırıklığına uğrattı da yılmadık. Kıbrıslı Rumların endişelerini anlamaya çalışıp, yeni alternatifler aramaya koyulduk" dedi.

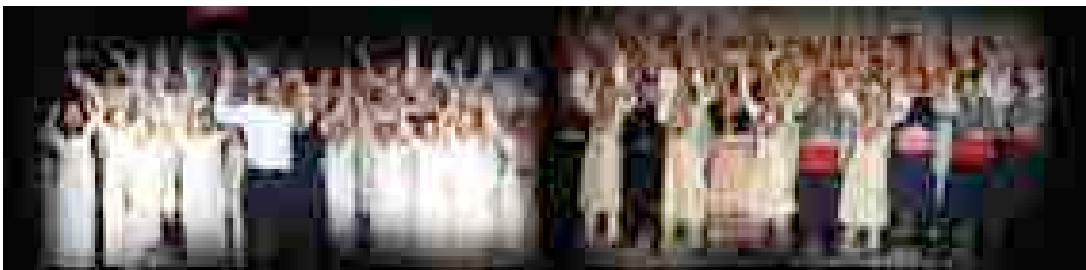
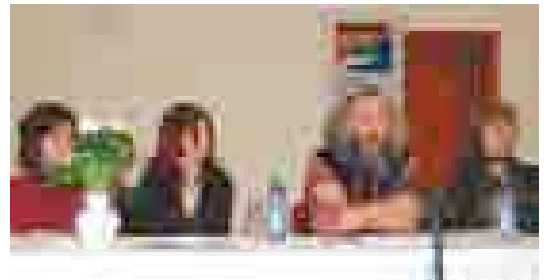
Türkiye ve Güney Kıbrıs arasında 43 yıl aradan sonra ilk resmi temasların yapılmış olması ve çözüm ve barış yanlısı DİSİ Genel Başkanı Anastasiades'in Türkiye ziyaretinin kendilerini mutlu ettiğini ve çözüm yolunda umutlarının canlandığını ifade eden KIBES

Başkanı Diren, Anastasiades'in 'çözüm için geldik, barış istiyoruz' sözlerini takdirle karşıladıklarını belirtti.

Bir zamanlar, Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan barış yanlılarının sıkıntılarını şimdi Güney Kıbrıs'takilerin yaşamakta olduğuna vurgu yapan Dr. Kıvanç Diren, "Onların zorluklarını çok iyi anlıyoruz. Amacımız ortak bir vatan yaratmak ve özgür, bağımsız, demokratik ve birleşik bir Kıbrıs kurmak esas hedefimizdir. Bunu gerçekleştirenceye kadar mücadelemiz devam edecektir. Bu yolda mücadele eden herkese destek vereceğiz" şeklinde konuştu. Atina, Londra, Berlin ve İstanbul'da yaşayan Kıbrıslı Rum ve Türklerle barış çabalarını Brüksel'de de sürdürdüklerini kaydeden Diren, KIBES üyesi ve şiiirleri ile yazıları ile sivil toplum çalışmaları ile uluslararası bir üne kavuşmuş olan barış aktivisti Neşe Yaşın'ın 2'nci kitap tanıtımı organizasyonunu ve iki toplumlu Artist&Artist etkinliğini düzenlemiş olmaktan büyük mutluluk duyduklarını ifade etti. Yunanistan'da yaşayan Kıbrıslı Rumların örgütü OKOE'nin temsilcisi Fotis'in de gecede hazır olduğunu belirten Dr. Kıvanç Diren, KIBES'in Kıbrıslı Rumların üyeliğine de kapılarını açma kararı aldığını açıkladı.

KIBES Başkanı Dr. Kıvanç Diren sözlerini "Haydi, elele verip barışa birlikte yürüyelim" diyerek tamamladı.

Teknoloji Üzerine

Teknoloji çok hızlı bir şekilde evrimleşmekte ve insanların hayatını hem kolaylaştırmakta hem de pekçok noktada riskleri azaltmaktadır. İnsanların yapamayacağı işleri kolaylıkla ve yorulmadan, beslenme ve dinlenme ihtiyacı olmadan yapmaktadır. Günümüz teknolojisi ile mantığımızın sınırlarını zorlayan olaylara şahit olmaktayız.

Bugün otomotiv sektöründe çalışan robot sayısı oldukça çoktur. Arabaların temel yapısını mühendisler tasarladıktan sonra, küçük ayrıntılar dışındaki bütün işi neredeyse robotlar yapmaktadır. Ayrıca geliştirilen yeni teknolojiler sayesinde arabalardaki pek çok mekanik aksan dijitalleşmiş ve arabalarda da bilgisayar sistemleri yerlerini almıştır. Arabalara GPS sistemleri takılmakta ve arabada oluşan arızalar anında yetkili servise internet üzerinden arabanın yerini ve arızanın cinsini de içerecek şekilde iletilmektedir.

Robotlar marsa gitmekte, şırınga ile insan damarlarında gezebilmektedir. Robot teknolojisinin kullanım alanı çok geniştir. Tıptaki robotlar insanların yapabilecekleri uzun süreli ameliyatlara yerine daha kısa sürede ve daha etkin ameliyat yapabilecek şekilde geliştirilmektedir. Ayrıca insan elinden çok daha hassas bir şekilde programlanabildiğinden operatör hatasından kaynaklanabilecek riskler sıfıra indirilmiştir. Mikroskobik boyutlarda yapılan bazı robotlar şırınga ile insan damarına nakledildikten sonra dışardan kontrol edilerek tıkanmış damarları açmak için kullanılmaktadır. Dolayısı ile bazı tıkanıklıklar riskli bir ameliyat yerine mikrobotlarla çözümlenmektedir. Son zamanlarda internet teknolojilerinde de gözle görülür bir ilerleme olmuştur. Bugün evimizdeki televizyondan, cebimizdeki telefondan, arabamızdaki teyipten bile internete girebiliyoruz. Müzik setimize taktığımız sevdiğimiz grubun cdsi çalarken müzik setimiz internetten o grup

hakkındaki en son bilgileri, konser tarihlerini, biyografisini ekranına taşıyor. Bugün neredeyse bütün oyun konsolları internete bağlanıp oyunlarını online olarak oynayabilmektedir, ya da Lefkoşa'dan Karpaz'a giderken maillerini kontrol edebilmektedir.

Bilgisayar teknolojisine yetişmenin imkanı yoktur. Donanımsal olarak bilgisayarınızı ne kadar sık güncellerseniz güncelleyin, ertesi gün bilgisayarınız demode olmuştur bile. Yeni geliştirilen çift çekirdekli işlemcilerle mevcut işlem kapasitesi kat kat artmıştır. Her geçen gün yenilenen bilgisayar içindeki donanımların hızları ve bu donanımlar arasındaki iletişim hızları sayesinde çok miktarda karmaşık problemi bilgisayarlar çok kısa bir zamanda çözebilmektedir. İlk geliştirilen bilgisayar ENIAC bizim Lefkoşadaki belediye evleri kadar vardı ve tek yaptığı işlem, matematiksel toplama ve çarpma işlemi idi. Ayrıca da uzun süre çalıştırılmasına imkan yoktu. Bugünse avuç içi bilgisayarlarla, dizüstü bilgisayarlarla... yapamayacağımız şey yok gibidir. Üstelik zaman kısıtlamamız olmadan!

Konu Kıbrısımıza gelince maalesef yukarıda saydığım teknolojilerin bazıları ve daha pek çok teknolojik kolaylıklardan yoksunuz. Dileğim dünyadaki herkesin teknolojinin geliştirilmesi ve kullanılması noktasında (sadece teknoloji için değil, herşey için) söz sahibi ve birlik beraberlik içinde olmasıdır.

İleriki sayılarda tekrar görüşmek dileğiyle. Sağlıcakla kalın...

